

előttön kikkel ültem egy asztalnál, ami kizárólag annak tudható be, hogy mint mindig, sokakkal.

Az azonban bizonyos, hogy Dali Sándor lapalapító és neves sportbarát éppen szövegelt, Czegő Zoltán író és akkor még a helyi kultúra irányítója szomorkodott. A téma exkluzív volta tette, hogy nem volt hozzászólás, ugyanis a publicista és a helyi román színi társulat megszervezése révén neves színigazgató, Dali épp vadásatról beszélt. Azt a meglepő ténytet tette éppen közzé, hogy szentgyörgyi létére ő az olaszteleki vadásztársaság tagja, ahol is kollégáival — tekintettel a közalgó és azóta meg is tartott bábra — nagy hajtóvadászaton vett részt.

— Negyven kilométert gyalogoltunk egy nap!

Na, ez már sok, és Czegő Zoli, aki a mértékek embere, meg is szólta ilyen értelemben.

— Nem volt disznó! — védekezett kétségbeesetten Dali.

— Aztán végül legalább lőttetek valamit? — kérdezte meg a vaddisznóhiánytól, ha lehet, még borúsabban Czegő.

— Egy kant — mondta Dali, de azonnal hozzátette: megtalálták később a kondát is, de nem volt idő rá meghajtani a ciherest, mert erősen délutánba hajlott, és sötétedés előtt haza akartak érn.

Czegő ezen ismét fennakadt:

— Hát ha a konda a ciheresben volt, mit keresett a kan a ciheresen kívül?

Na de Dali sem most jött a fél hetessel, és hangja, bár baráti maradt, mégis kissé rendreutasító volt egyben.

— Az azt kereste a ciheresen kívül — felelte —, hogy a kan mindig egyedül jár, mert ilyen, magányos!

Czegő az állat támasztotta, s bogyószemeibe megértés költözött.

— Na látod — jegyezte meg akkor halkán —, ezt nem tudják az én feleségeim!

SIMAI MIHÁLY

szegények éjszakája

*törd hát le a remények láncát
fogoly szabadítsd ki magad
riszál az átföstött csalárdság
bűvöl hiteget csalogat*

*járod életed medvetáncát
csak álmaidban vagy szabad
— mióta? — meddig?! — — legalább rázd
a láncot s bömbölj nagyokat*

*szégyenkezzenek akik látják
siratnivaló árvaságát
annak ki már olyan szegény*

*hogyan nincs ember akinek higgyen
— — s hitetlenül hull át az Isten
szögek-szaggatta üszkös tenyerén*

1989

*a lábaimon ideiglenesen tartózkodó
emlékmű-tank
— meg akik még
hordják elébe
a listákat az érdemjeleket a sok
kiérdemesült csizmát és pufajkát
— — meg az igazság
ez a mellemen ideiglenesen megtűrt
kokárda*

*— — — meg az én ugráló szívem
ó milyen gyors
ó milyen kibírhatatlanul lassú
ez az álombeli
el-
moz-
du-
lás*

*az elnyomorodott
láb kinkeserves feszülése lüktető napi-
parancsa az újrahevíttet vérnek:
kelj föl és — —
kelj föl és járj —
mielőtt újra rád-
szögeznék csillagukkal
a börtönéjszakát*